

این شماره تقدیم میشود به
**شهید سید
ابوالفضل موسوی**
از اعضای سپاه حفاظت
ولی امر که در حمله موشکی
آمریکایی-صهیونی در
اسفند ۱۴۰۴ به شهادت رسید.

ویژه دفاع مقدس
مردم ایران
در برابر آمریکا و رژیم صهیونی

صدای ایران

روزنامه اینترنتی
KHAMENEI.IR
دوشنبه ۱۴ اردیبهشت ۱۴۰۵

فارسی | KHAMENEI.IR
@Khamenei_fa

خلیج فارس خانه‌ی ما است. خلیج فارس جای حضور ملت بزرگ ایران است؛ باید حضور داشته باشد، باید زرمایش کند، باید اظهار قدرت بکند. ما ملتی هستیم با تاریخ، قدرتمند؛ ملت، ملت بیداری است، ملت بزرگی است، مگر اجازه میدهد؟ این جوری بایستی با این قدرتهای زیاده‌خواه، افزون طلب و انحصارطلب مواجه شد. ۱۳۹۵، ۲/۱۳

اقدامات قاطع نیروهای مسلح جمهوری اسلامی ایران

توطئه مشترک آمریکا، اسرائیل و امارات متحده عربی رادر تنگه هرمز ناکام گذاشت

با خودتان تکرار کنید: هرمز به وضع سابق باز نمی‌گردد!

سرمقاله

تنگه هرمز؛ ۱۴ اردیبهشت ۱۴۰۵

خواهد شد تا هر بدخواهی که نیت پلید علیه ایران را در سر می‌پروراند، در این تور گرفتار آید. سمت دیگر این سیاست هوشمندانه، محدود کردن مجدد صادرات نفت برای همسایه بدخواه جنوبی است؛ محدودیتی که نه تنها تنبیه او محسوب می‌شود، بلکه در لایه بعدی، تنبیه اتاق فکر امریکایی هم محسوب می‌شود که به زعم خودشان در دوران به اصطلاح آتش بس به دنبال ضربه مجدد به ایران‌اند. هرقدر شامگاه یکشنبه با شعارها و امیدهای واهی برای امریکایی‌ها همراه بود، اما شامگاه دوشنبه باید به تماشای شکست نمایش تبلیغاتی و رسانه‌ای خویش بنشینند. نمایندگان ملت ایران در نیروهای ارتش و سپاه، با چشمانی بیدار و ذهنی هوشیار، مردانی محکم و مصمم‌اند که دشمن را مرعوب اراده خود کرده‌اند. عمل و سخن اینان مؤید همان گزاره رهبر شهید انقلاب است که خلیج فارس خانه ماست. ■

جنوبی و همراهی با دشمن امریکایی را پرداخت تا مشخص شود ایران و نیروهای مسلح مقتدرش در اجرای عملیاتی کنترل تنگه هرمز و بازنگشتن آن به وضعیت پیش از جنگ مصمم است. نکته مهم دیگر، تدبیر جمهوری اسلامی ایران برای تنبیه طرف اماراتی است. همسایه جنوبی با اقدامات روز دوشنبه در عمل ثابت کرد که اگر مجالی پیدا کند، در دشمنی با همسایه مقتدر شمالی خود کوتاه نخواهد آمد. همین هم باعث شد تا جمهوری اسلامی ایران با گسترش منطقه ممنوعیت دریایی از خط عبوری تنگه هرمز به منطقه‌ای وسیع‌تر در شرق و غرب تنگه هرمز، طرف اماراتی را محدود کند تا بیش از این امکان توطئه آفرینی نداشته باشد. حالا که قرار نیست اتاق فکر خبیث صهیونی، امریکایی، اماراتی دست از توطئه آفرینی علیه ایران بردارد، پس تور حفاظتی تهران هم در شرق و غرب هرمز گسترده‌تر

کش و قوس‌های بعد از آن، مهم‌ترین هدف راهبردی خود را گشودن تنگه هرمز و بازگرداندن آن به وضعیت پیش از جنگ اعلام کرده‌اند. جنگی که با هدف براندازی و تغییر نظام سیاسی و تجزیه ایران آغاز شده بود، حالا مهم‌ترین هدفش بازگشایی آبراهه‌ای است که همان کشوری که قرار بود محو شود، آن را مسدود کرده است. با همراهی امارات متحده عربی قصد داشتند با یک شعبده‌بازی رسانه‌ای و تبلیغاتی، ایران را در تنگنا قرار دهند.

تدابیر هوشمندانه جمهوری اسلامی ایران اما همه توطئه را خنثی کرد. برخورد و شلیک به ناوشکن‌های امریکایی، در کنار عزم مصمم برای مسدود نگاه داشتن هرمز و هدف قرار دادن یک سوپرنفتکش اماراتی که قصد داشت در سایه حمایت شناورهای امریکایی از هرمز عبور کند، نه تنها تنگه را مسدود نگاه داشت، بلکه در ادامه هم هزینه بازی خطرناک همسایه

تنگه هرمز به وضعیت پیش از جنگ باز نخواهد گشت! این عبارات ترجمان راهبردی اتفاقاتی بود که روز دوشنبه در این منطقه افتاد. امارات متحده عربی که در طول سال‌های گذشته همه اصول و فضای حسن همجواری را زیر پا گذاشته و با خدمات امنیتی و اطلاعاتی و نظامی به دشمن اسرائیلی و امریکایی علیه ایران، به بخشی از جنگ وجودی اخیر تبدیل شده بود، روز گذشته باز هم بر مبنای اعتماد به طراحی امریکایی‌ها به بخشی از طرح دشمن برای فشار به ایران تبدیل شد. به خیال خام خودشان می‌خواستند چیزی را به ایران تحمیل کنند که امریکا و رژیم صهیونی در ۴۰ روز جنگ از پس آن برنیامدند.

امریکایی‌ها که طرح جنگ و حمله نظامی به ایران را بر مبنای تصور اتمام چندروزه و سقوط حاکمیت سیاسی آن آغاز کرده بودند، حالا بعد از ۴۰ روز جنگ و

ناگه پشتمان خالی شد، امتی پدر از دست دادیم. گفتند گریه ممنوع، بغض‌هایتان را قورت دهید. با رفتنت، عیدمان عزاشد، اما تو یادمان دادی: خستگی ممنوع، نشستن ممنوع، ناامیدی ممنوع. پس به پا می‌خیزیم، دوباره قدمی می‌شیم.

سخنی با

آخرین صحبت یک
هموطن ایرانی
خطاب به رهبر شهید
انقلاب اسلامی

ما سبز می‌شویم، هرکدامان در هر جا، بهترین خودمان را می‌گذاریم. فرقی نمی‌کند من که باشم؛ معلم، مهندس، پزشک، رفتگر، جراح، یا یک نویسنده، یا یک شاعر، یا یک زن صرفاً خانه‌دار. ما چکمه‌هایمان را از پا در نمی‌آوریم تا رسیدن به قله.

اعتراف

کابوس استراتژیک ترامپ در برابر ایران

یکی از نکات مهمی که رسانه‌های غربی به صورت مداوم در چند هفته اخیر بر آن تأکید داشته‌اند، به بن بست استراتژیک ترامپ در برابر ایران برمی‌گردد. در همین راستا، نشریه امریکایی «فارین پالیسی» با اشاره به اینکه دونالد ترامپ در جنگ کنونی هزینه‌های زیادی متحمل شده و هیچ دستاوردی نداشته، تأکید کرد: «جنگ در ایران به (کابوس استراتژیک) ترامپ تبدیل شده است.» «تلگراف» نیز در همین راستا نوشته است: «ایران با ترکیب فشار نظامی نامتقارن و توانایی ایجاد اختلال در ناوبری در تنگه هرمز، موفق شده است ترامپ را از نظر استراتژیک در تنگنا قرار دهد.» بن بست استراتژیک ترامپ زمانی آغاز شد که اهداف اعلامی و پنهان آمریکا در جنگ چهل‌روزه عملاً محقق نشد. نه زیرساخت‌های حیاتی ایران از کار افتاد، نه اراده سیاسی تهران دچار ضعف شد. در مقابل، ایران توانست با حفظ انسجام داخلی و تداوم فشارهای هدفمند، هزینه‌های جنگ را برای آمریکا افزایش دهد. در دوره پس از جنگ چهل‌روزه نیز این ناکامی تداوم یافته است؛ واشنگتن نه توانسته دستاوردی را تثبیت کند و نه مسیر جدیدی برای مهار ایران بیابد. همین ناتوانی، هم در عرصه نظامی و هم سیاسی، بن بست را به یک کابوس استراتژیک پایدار برای ترامپ تبدیل کرده است.

قاب

برافراشته نگه داشتن ۲۴ ساعته پرچم ایران

ابتکار برافراشته نگه داشتن ۲۴ ساعته پرچم ایران از چهارراه ولیعصر تهران آغاز شد و حالا اهالی شهرک اکباتان نیز به مدت یک هفته این کار را انجام می‌دهند. در این طرح داوطلبان نام‌نویسی میکنند و به نوبت پرچم را در اهتزاز نگه می‌دارند.

روایت

قرار دل‌های بی‌قرار کشور دوست

در این شب‌ها، خیابان کشور دوست تهران به فضایی متفاوت و کم‌نظیر تبدیل شده است؛ جایی که از چپم قائد شهیدمان به این سو، مردم بی‌هیچ برنامه‌ریزی رسمی و به‌طور خودجوش به آنجا می‌آیند. این حضور، نه شبیه تجمعات معمول شبانه در مکان‌های دیگر تهران و کشور است و نه در قالب مراسم‌های از پیش طراحی شده می‌گنجد، بلکه بیشتر شبیه یک قرار دلانه است میان مردم و رهبری که دیگر در میانشان نیست. هر شب، جمعیت گرد هم می‌آیند، برخی گوشه‌ای می‌نشینند و با آقای شهیدشان درد دل می‌کنند، برخی در معبر منتهی به قتلگاه رهبر شهید دعا می‌خوانند و عده‌ای نیز روضه برپا می‌کنند. این فضا به تدریج شکل گرفته و حالا حال و هوایی عجیب از غم و دل‌تنگی پیدا کرده است. اما آنچه این شب‌های کشور دوست را از دیگر تجمعات متمایز می‌کند، سادگی و بی‌واسطه بودن آن است. هیچ تریبون رسمی وجود ندارد و هرکس با نیت خودش و با میزان ارادتی که به قائد شهید امت داشته می‌آید. خیابان کشور دوست حالا بیش از یک خیابان است و به رواقی از دل‌تنگی و پیوند قلبی مردم بارهبر شهیدشان تبدیل شده است.